

A black silhouette of a woman with short hair, wearing a sleeveless, form-fitting dress with a ruffled hem. She is holding a small, dark silhouette of a person in her left hand. The background is a solid red color.

osm

Radka Třeščíková

motto

Osm

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Radka Třeštková
Osm – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Radka Třeštíková

osm

Praha 2017

*Láska je jako voda,
cestu si najde.*

Obsah

SKORO KONEC

- Pocity viny / 9
Všichni ji mají rádi / 20

ZAČÁTEK

- Mokro v botách / 59
Deset měsíců / 68
Můj budoucí manžel / 77
Taková nějaká coura / 86
Špatné svědomí / 95
Bych pro tebe vraždil / 107
Ucházející pětka / 115
Nikdo nic neví / 123
Je to jen práce / 135
Nejlepší kamarádky / 146
Spočítat si jedna a jedna / 157

PROSTŘEDEK

- Když se to nakreslí, je to jasné / 165
Pár novinek / 181
Můžeš přijít? / 193

Za ruce / 203
Dolů z kopce / 219
Vánoce / 233
Překážky na srdci / 242
Prstýnek / 251
Nekonečně šílené / 267
Za chvíli se to stane / 281

KONEC

Všechno jako dřív / 293
Všechno je jinak / 305
Dárek / 319

ZAČÁTEK

Osm / 345
Tři měsíce a dvacet jedna dní / 353
Marilyn Tomešová / 359
Na stopě / 369

SKORO KONEC

Pocity viny

„Musíme ji přesunout,“ řekne vrchní sestra. Mluví hlasitě a rázně, jako když bičem mrská, protože přesně takhle ona mluví vždycky.

Primář zvedne oči od papírů. „Málem bych zapomněl. Kdy to vypukne?“ zeptá se tiše, přijde mu nevhodné mluvit nahlas v místnosti, kde někdo spí, nechce pacientku probudit, i když právě na její probuzení se tady čeká a nic by ho nepotěšilo víc.

„Ve čtvrtek.“

„Příští?“

„Ne, tenhle.“

Oba se zadívají směrem k lůžku. „Zítřa vás přesuneme, ano?“ rozhodne primář a bůhví proč připojí na konec své věty otazník. Jí je to přece jedno, kde bude ležet, jestli to tady potřebují vymalovat, tak ať si to vymalují, ona ty zažloutlé stěny stejně nevidí, oči má zavřené a působí klidně, jako by jen spala, aspoň Julie má ten pocit, když ji přijde s dětmi odpoledne navštívit. Drží ji za ruku a pořád přitom čeká, že ucítí na dlani pohyb jejích prstů, zašimrání, jen neznatelné, jako když slabý vítr pohladí skrz otevřené okno záclonu, ale ono vůbec nezafouká. Julie přesto ruku nepouští a tiše vypráví o tom, co se stalo dnes ráno. Nic moc se nestalo, jenže sedět tady beze slov, to jí připadá divné, to sem přece ani nemusela jezdit, takže to málo, co se stalo, popisuje do těch nejmenších podrobností. Má obrovský pocit viny, i když ho přece nemusí mít, ona za to nemůže, ona nechtěla, ona má přece Míšu ráda, dokonce i teď, po tom všem, pořád jí má ráda, kdyby jí ráda neměla, tak by tady neseděla.

„Bruno rozbil hrneček, jeden z těch čtyř, co jsme si tenkrát společně koupili na trhu, pamatuješ? A Meda mu osolila čaj... schválně.“

„Já jsem mu nic neosolila, osolil si ho sám,“ brání se Meda.

„Pourquoi?“

„Protože je blbej.“

„Parlez français!“

„Proč?“

Julie mávne rukou, teď se tím nechce zdržovat, poslední dobou nemá na Medu nervy, poslední dobou nemá nervy na nic, všechno se to rozpadlo, všechno je rozbité. Jako ten keramický hrneček s puntíky, který už Julie nemůže nikde sehnat a nemůže ho ani slepit. Je to pryč.

„Mami, ona spí?“ zeptá se Bruno, sedne si k Míše na postel a zblízka si ji pozorně prohlíží, dokonce se prstem dotkne špičky jejího nosu.

„Ano, Bruno, spí, a slez z té postele, tohle se nedělá!“ okřikne ho Julie. Bojí se, že Míše odpojí nějakou důležitou hadičku. V pokoji něco pípne, ale snad to pípnout má, nezní to výhružně, prostě jen obyčejné pípnutí, stejně mu znovu přikáže, aby slezl, okamžitě!

„Proč na ni teda mluvíš, když spí? Dyť tě neslyší.“

Julie dá hlavu zamyšleně na stranu. „Já si právě myslím, že nás slyší.“

„To nechápu.“

„To nevadí,“ řekne Julie a pak si vzpomene na ty orchideje, co přinesla. Vstane, vezme je z parapetu, na který je odložila, a strčí ke třem růžovým růžím, co už jsou ve váze na nočním stolku, protože jiná váza než právě ta na nočním stolku tady není. Julie ji vezme a přesune na stůl, protože tady u okna je mnohem víc světla.

„Lidi v komnatu slyší,“ poučí zatím Meda Bruna a dodá, že jí to říkal táta, a táta to musí vědět nejlíp, táta ví o těchhle věcech všechno, táta ví všechno o všem.

Bruno se zarazí. „V jakém komnatu?“ Máma mu přece řekla, že Míša spí, a řekl mu to i táta, že až se vzbudí, tak bude zase v pořádku, že si potřebuje odpočinout a nabrat síly, že je nemocná, o komnatu nikdo nemluvil a co to vůbec je?

Meda protočí panenky, proč musí mít zrovna ona tak pitomého bráchu? „To je jako tendleten pokoj, přece.“

„To asi myslíš komnatu,“ zasměje se Julie.

„Jo, komnatu,“ zopakuje Meda. „Každá princezna ji má, a Míša je princezna.“

Juliina tvář na okamžik ztuhne. „To taky říkal táta? To o té princezně?“

Meda zavrtí hlavou, to jí nemusel nikdo říkat, to přece každý vidí, že Míša je princezna, a Bruno vykřikne, že už to konečně chápe, že je Míša zakletá, zakletá princezna. „Ona je zakletá, mami, že?“ ujišťuje se.

„Tak nějak,“ zašeptá Julie. „Parlez français entre vous!“

„Proč spolu nemůžem mluvit česky?“ diví se Meda.

„Protože tu francouzštinu za chvíli úplně zapomenete.“

„No a?“

„Jednou vás to bude mrzet.“

„To teda nebude,“ odsekne Meda.

„Ale bude.“

„Nebude.“

„Jdi radši na chodbu a ty taky, Bruno, já tam za vámi za chvíli přijdu,“ vyžene je Julie a do ruky dá přitom Medě peníze, někde tam určitě bude automat, tak ať si koupí něco k jídlu nebo k pití, jí je to dneska jedno. „Žádnou coca-colu,“ zavolá, než se za nimi zavřou dveře, takže zas až tak jedno jí to není ani dneska.

„Proč?“ zeptá se Julie nahlas, když v pokoji zůstane sama. „Dali jsme ti všechno... všechno,“ zopakuje a zní to jako výčitka. Michaela ji neslyší, anebo možná opravdu ano, ale potvrdit to nedokáže, ani nepatrným pohybem, ani hlesnutím. Ničím.

Julie se přesune o kousek blíž. „Bylo to tak hezké, měli jsme se přece fajn, a ty jsi to zkazila, úplně všechno... všechno!“ Zase to opakuje a zase to zní jako výčitka. „Nevím, jestli si vůbec přát, aby ses probudila,“ přiznává po chvíli ticha, ale pořád tady sedí, nemůže se přinutit k odchodu, pořád se na

Míšu dívá a pořád jí drží za ruku, dokonce si uvědomí, že jí přitom tečou z očí slzy, tak si je utře hřbetem ruky a hlasitě se vysmrká do papírového kapesníku. „Sakra, vidíš, co se mnou děláš?“ řekne a do třetice to zní jako výčitka, pak se ozve energické klepnutí na dveře a vejde Max. Vypadá překvapeně a našťvaně. Proč sem, sakra, Julie chodí, a ještě ke všemu sem tahá děti?

„Väntar du på mig?“ zeptá se.

Julie se otočí a je stejně překvapená jako Max. „Já, nebo ona?“

„Ty, samozřejmě.“

„Ne, na tebe tady opravdu nečekám.“

„To je škoda,“ usměje se Max a políbí Julii na tvář. Jakoby nic.

„Co tady děláš?“ zašeptá ona.

„Chtěl jsem ji vidět. Jak jí je?“

„Pořád stejně.“

„A tobě?“

Julie si sáhne na levou paži. „Myslíš tohle?“

„Myslím všechno.“

„Ta ruka už bolí míň.“

„Pak se ti na ni podívám,“ slíbí Max a přijde až těsně k Míši-ně lůžku. Ze všeho nejdřív zkontroluje monitor zobrazující srdeční frekvenci, krevní tlak, nitrolební tlak a mozkový perfuzní tlak, pak teprve se zadívá na spící Michaelu. Má chuť políbit ji na čelo, ale před Julií to nemůže udělat, proto předstírá, že ještě kontroluje intravenózní katétr, aby měl důvod se jí aspoň zběžně dotknout, pak si vezme druhou židli a sedne si k posteli, tak jako Julie. Sedí tam oba vedle sebe jako ve školní lavici, jako by je měl někdo oznámkovat. Jedničku za to, že přišli. Trojku za to chování předtím.

„Probudí se?“ zeptá se Julie po chvíli. Max to přece musí vědět.

„Doufám, že ano,“ řekne Max, a aniž by se na Julii podíval, dodá, že by to bylo pro všechny nejlepší.

„I pro mě?“

„Samozřejmě, jestli zemře, tak...“

„Nemluv o tom,“ zarazí ho Julie.

„Musí se probudit, prostě musí.“

„Viděls ty její vlasy?“

„Viděl, už předtím.“ Max jemně zatřepe hlavou, jako by některé věci z minulosti chtěl z myšlenek odehnat.

„A co na to říkáš?“

„Nic. Co bych na to měl říkat?“

„Jasně, ty nikdy nic neříkáš, nic neřešíš, a pak to dopadne takhle.“ Julie prstem našťvaně ukáže na Míšu.

„Takže je to moje vina? Fakt chceš, abych se cítil ještě hůř, než už se kvůli tomu cítím, sakra?“

Julie zavrtí hlavou a znovu se rozpláče.

„Nech toho, venku se ti cpou děcka čokoládou, a ty tady sedíš a brečíš. Pojd,“ řekne Max, vezme Julii za paži a vede ji na chodbu.

„Ona umřela?“ vyhrkne Meda vyděšeně, když vidí mámu, jak brečí, a tátu, jak ji podpírá, to by ji přece nepodpíral, kdyby Míša neumřela, a máma nebrečí skoro nikdy, takže jo, takže umřela...

„Neumřela,“ uklidní ji táta a pak navrhone, že si všichni zajdou na pizzu. Na hezký společný oběd. Jako dřív, jako rodina. Oni čtyři. Jako by se nic nestalo.

„Jóóó, pizza!“ křičí Bruno, i když si není jistý, jestli se mu po vší té čokoládě a coca-cole ještě vůbec vejde do břicha, Julie ho pohladí po rameni a pak všichni vyjdou z nemocnice ven na vzduch.

Honza se zastaví u dveří, ke kterým je dovedla staniční sestra, vezme za kliku, a pak se zarazí, nechce jít dovnitř s Alicí, chce být s Míšou zase sám, jako včera, jenže jak naschvál dnes potkal Alici přímo před pavilonem S1, takže jdou za Míšou spolu.

„Co je?“ zeptá se Alice a zní to rozzlobeně. Ona dobře ví, že Honza nechce jít dovnitř s ní, a není to žádná náhoda, že ho tady dnes potkala, ona tady na něj totiž čekala. Na recepci v posilovně jí nějaký holčičí hlas oznámil, že Honza má polední pauzu, a mobil měl vypnutý. Asi mi nechtěl lhát, říká si Alice, ale že by ji to potěšilo, to ji to teda nepotěší, všechno je to tak nějak na hovno, všechno je to jinak, než si na začátku představovala, že to bude.

„Nic,“ řekne Honza a zatuká, spíš jen ze slušnosti, jasně že nečeká, že by mu Míša řekla „dále“, pak oba vejdou.

Honza si rovnou vezme židli a přisune ji k Míšině posteli a Alice přistoupí ke stolku u okna, na kterém je váza plná kyttek. „Ty jsou od tebe?“ zeptá se Honzy a zní to jako výčitka, samozřejmě že jsou od něj, kdo jiný by Míše nosil růžové růže než právě on? A není to úplně jedno, co kdo komu přinesl? V porovnání s tím, že někomu v téhle místnosti jde právě o život, nejde přece o nic. Alice se trochu zastydí, ale nemůže si pomoci. „Ty jsou od tebe?“ zeptá se znovu o něco hlasitěji.

Honza se otočí a zavrčí hlavou, i když jo, jsou od něj, teda některé z nich, přinesl Míše tři růžové růže, ale teď je ve váze dalších pět orchidejí, to jí určitě přinesl ten chlap, a to Honzu tak rozzuří, že ve tváři úplně zrudne.

Lhář jeden ulhanej, Alice musí zatnout zuby, aby mu nevyadala. „Kdybys nekecal,“ obviní ho nakonec šeptem a dál to nekomentuje, co by z toho měla, kdyby to komentovala? Nechce se s Honzou hádat, chce být nejlepší ženská, chce, aby ji měl rád, aby ji měl mnohem radši než Michaelu! Vybalí z papíru malou slunečnici a strčí ji mezi všechny ty růže a orchideje, už to vůbec nevypadá hezky, na tak úzkou vázu je těch kyttek moc a vůbec se k sobě nehodí, ale přece si tu slunečnici zas neponese domů, Míša má stejně slunečnice nejradši, vždycky říkala, že se jí ta kytka podobá, že mají obě stejnou tvář, a teď, když si nechala ostříhat a odbarvit vlasy, už vypadá úplně jako ona.

„Proč si ty vlasy odbarvila?“ zeptá se Alice a přisune si židli

k Honzovi. I tihle dva tady sedí jako ve školní lavici. Jedničku za to, že přišli. Trojku za to chování předtím.

„Nevím.“

„Vůbec jí to nesluší.“

„Řešíš kraviny,“ oznámí jí Honza, vstane a jde k oknu. Nemůže vedle Alice sedět a zároveň se přitom dívat na Míšu, to prostě nedokáže.

„Mám tady sedět a mlčet?“

„Jo, to uděláš nejlíp.“

„To jsem teda vůbec nemusela chodit.“

Jo, tos nemusela, napadne Honzu, nahlas sice neřekne nic, ale to ani nemusí, Alice na něm vidí, co si právě myslí, a je jí jasné, že mu tady překáží, že Míša stojí nebo spíš leží dál mezi nimi dvěma, a dokud bude žít, tak mezi nimi bude stát nebo ležet, to je jedno, sakra, prostě mezi nimi bude. Měla by umřít, měla umřít rovnou a bylo by.

„Nebude ti vadit, když otevřu okno?“ zeptá se Honza po chvíli.

„Mně? Ne. Je tady strašně vydýchanej vzduch.“

„Je ti špatně?“

„Trochu.“

Honza udělá pár kroků k umyvadlu a do skleničky, která na něm stojí, do úplně čisté a netknuté skleničky, protože Míša nemá sílu vstát a dotknout se jí, nalije vodu. „Na, napij se, musíš hodně pít,“ pobídne Alici najednou tak starostlivě, ale on je starostlivý pořád, to akorát Míša odvádí jeho pozornost jinam, to ona může za to, že se jim všechno hroutí anebo se to spíš vůbec nedaří postavit, aspoň dvě kostky na sebe a potom třetí, nic víc.

„Díky,“ usměje se Alice, a když pije, tak se skrz dno vítězně dívá na Míšu.

„Je to lepší?“

„Je.“

„Nemám ti přinést něco k jídlu?“

Alice zavrtí hlavou, teď jíst nebude, ale Honza se přesto

zvedne a jde, když nemůže s Míšou mluvit, když se jí nemůže dotýkat, tak tady nemusí sedět, a s Míšou mluvit nemůže, nemůže nic, když tady sedí Alice. Sleduje každý jeho pohyb, jako by ho chtěla při něčem přistihnout, anebo spíš nechtěla.

„Kdyby ses neprobudila, bylo by to pro všechny jednodušší,“ řekne Alice, sotva Honza zmizí, a přitáhne si židličku blíž k lůžku. Dokonce při těch slovech chytí Míšu za ruku, přitom se to vůbec nehodí, držet ji zrovna teď tak pevně, když před chvílí řekla tamto. Dívá se na její strnulou tvář, která bez úsměvu vůbec není Míše podobná, a hlavou jí projíždí všechny ty společné roky, všechno to hezké, všechen ten smích a hrozně moc lásky a Alice to rychle odhání pryč, ona na tohle myslet nechce, ona přece udělala jen to, co udělat musela, a už to stejně nikdy nepůjde vzít zpátky, tak k čemu by jí ta lítost byla?

Dveře jemně vrznou a dovnitř někdo vejde, Alice čeká, že to bude Honza s jídlem, ale Honza to není, je to sestřička, která přišla Míšu umýt.

„Já počkám venku,“ zašeptá Alice – najednou šeptá, přitom doteď mluvila normálně nahlas – a pustí sestru k lůžku.

„Klidně tady zůstaňte. Vy jste její kamarádka?“

Alice se zarazí. „Ano.“

„To je od vás hezké, že jste přišla, ono se to nezdá, ale návštěvy napomáhají k uzdravení ze všeho nejvíc, můžete jí třeba pouštět oblíbenou hudbu nebo číst nebo vyprávět, cokoli. Jedna naše mladá pacientka – to už je dávno – se probudila, když jí její maminka nalíčila obličej. Možná to s tím vůbec nesouviselo, ale já si vždycky říkám, že spolu souvisí všechno.“

„Míša se nelíčila.“

„To byl jen příklad,“ usměje se sestřička a myje přitom Míše bezvládné paže, taky krk a celou horní polovinu těla, pak se jí snaží opatrně přetočit na bok, aby jí umyla i záda. Alice má pocit, že by měla taky něco udělat, nějak Míšu podržet, pomoci té sestřičce, bezvládné tělo musí být těžké bez ohledu na to, jak je Míša drobná, ale celou dobu tam jen stojí jak zařezaná a nemůže se hnout. Teď poprvé se rozbřečí.

Sestřička se ohlédne. „Promiňte, měla jsem tušit, že vás to tak sebere.“

Alice popotáhne. „Vy za to nemůžete.“ To já, to já za to můžu, chce se jí křičet a brečít dál, nemůže to zastavit, ta slaná lavina ji úplně zavalila a ona pod ní uvízla a neví, kde je nahoře a kde je dole, nemůže dýchat, v panice vyběhne na chodbu, tam se jí konečně udělá o trochu líp, o malinko.

„Něco se stalo?“ zeptá se Honza, úplně klidně a chladně, jako by čekal, až se to stane, až to skončí. V ruce drží celozrnný sendvič a banány v čokoládě, protože tyhle celozrnné věci má Alice ráda a banány v čokoládě jí poslední týdny pořád. Na pár vteřin tam s nimi zůstane stát úplně paralyzovaný smíšeným pocitem, který se nejvíc podobá úlevě. Je konec.

„Nic,“ škytne Alice. Nic se nestalo, anebo ne, všechno, stalo se všechno.

Honza vydechne. „Ježíš, já se lekl,“ řekne nahlas, snad aby přesvědčil i sám sebe, pak položí ty dvě věci Alici do klína a vydá se znovu za Míšou do pokoje, chce toho využít, že tam teď Alice není, chce být s Míšou aspoň na pár minut úplně sám, ale vevnitř je nějaká sestřička, co jí zrovna myje žínkou nohy.

„Dobrý den,“ pozdraví ho.

„Dobrý.“

„Vy jste taky kamarád?“

Honza se ohlédne ke dveřím, asi aby se ujistil, že tam za ním Alice nestojí a že jsou zavřené, pak zavrtí hlavou. „Snoubenec.“ Je to vůbec poprvé, co tohle vyslovil nahlas, a cítí se zvláště, zvláště hezky. Míša nikomu jinému patřit nebude, Míša je jenom jeho!

„To jsem nevěděla, že je Michaela zasnoubená, to je dobře.“ Sestřička se na Míšu usměje a pohladí ji po vlasech, pak obejde lůžko a snaží se ji přetočit na druhý bok.

„Já vám pomůžu,“ nabídne se Honza a rychle k lůžku přiskočí, vůbec se z toho nehroučí jako předtím Alice a v těch jeho dotecích je obrovská něha. Jemně přejíždí prsty po Míšině rameni, šeptá, že všechno bude zase v pořádku, a pak si

všimne, že má Míša vzadu za levým uchem malinké tetování. Ale Míša nikdy žádné tetování nechtěla a jehel se bála jak čert kříže.

„Hotovo,“ vydechne sestřička.

Honza nereaguje, myslí na to, co právě viděl.

„Už ji můžete pustit.“

„Pardon.“

„To je v pořádku. Nechám vás tady o samotě, ať si můžete povídat,“ řekne sestřička, posbírání svoje věci a odejde, ale pak se zas vrátí Alice, takže Honza vůbec neřekne Míše všechno, co jí říct chtěl, a stejně je z toho tetování tak vzteklý, že už jí to ani říkat nechce.

„Půjdem?“ navrhně Alice po chvíli ticha.

„Kam?“ zeptá se Honza zmateně, protože on vážně neví. Neví, co má dělat.

Alice se zvedne, teď už se opravdu naštvála. „Jestli chceš, tak si s ní zůstaň,“ prskne, ani se s Míšou nerozloučí a uteče pryč.

Honza ji doběhne až na parkovišti, protože on se přece s Míšou rozloučit musel. „Přestaň vyvádět,“ řekne a chytí Alici za paži. Nechce být v téhle chvíli sám, je o něco jednodušší být s někým.

Alice odemkne auto a chystá se nastoupit, ale Honza si ji k sobě přitáhne a políbí ji, takhle ji nepolíbil dlouho, možná nikdy. Alice je překvapená, ale mile, tak mile, že se nechá Honzou natlačit na zadní sedadlo a sama si zpod šatů dlouhých až na zem stáhne kalhotky, sice vůbec nemá náladu na sex, ale chce nad Míšou konečně vyhrát.

„Opatrně,“ hlesne, protože Honza zrovna moc opatrný není, chce Alici potrestat a taky chce potrestat Míšu, tu hlavně, jako by se už nepotrestala dost sama.

„Jel bych někam k moři, daleko,“ navrhně Honza cestou domů a přitom se upřeně dívá na silnici před sebou, na Alici ani omylem, znamená to teda, že chce odjet s ní, anebo chce před vším prostě jen zbaběle utéct?

„Tam bude krásně,“ řekne Alice, protože neví, co jiného v tuhle chvíli říct, jela by s Honzou klidně na kraj světa, ale po stehně jí něco teče a ona není schopná myslet na nic jiného než na to, jestli to není krev, jestli je všechno v pořádku. Míša tam leží s dírou po kulce v hlavě, může ještě vůbec všechno být v pořádku, nebo už je to v háji?

„O víkendu?“ mele si Honza pořád svoje.

„Co o víkendu?“

„Do Karibiku.“

„Se mnou?“

„Jasně že s tebou.“

„Tak jo,“ souhlasí Alice, sedne si na pravý bok a skrz bolest se usměje, pak si nenápadně sáhne mezi nohy, není to krev, tak jo, dobře, oba si potřebují odpočinout, potřebují vypadnout pryč, smazat celou minulost, jako by nikdy neexistovala, a začít žít nějak normálně. Jako pár, jako rodina. Oni tři.

Všichni ji mají rádi

„Tak co máme?“ zeptá se plukovník Malina a sedne si s ostatními ke stolu, pak se rozhlédne. „Uvaří mi někdo kafe? Šeredo?“

Bylo jasné, že zase požádá Ivanu, Ivana je tady jediná ženská, co na tom, že ví o případu nejvíc, zvedne se a jde.

„Díky.“

„No jo.“

„Tak co máme?“ zeptá se Malina znovu.

„Nic moc,“ řekne major Novotný, zmáčkne tlačítko na klávesnici a na plátně za jeho zády se objeví Michaela, usmívá se jako vždycky a všichni chlapi v místnosti si ji se zájmem prohlížejí.

„To je kost,“ neudrží se kapitán Karásek.

„Michaela Mrázová, dvacet pět let, narozená v Ostravě, vyrůstala v dětském domově, rodinu nemá žádnou, trvale bytem v Nuslích.“

„Dobře. Co dál?“

Major Novotný si odkáše a začne od začátku, protože Malina si většinou minulé hlášení nepamatuje, a pak se akorát zbytečně ptá. „Postřelena byla v sobotu ráno v Ďáblickém háji, na místě činu se našla střelná zbraň Glock, ráže devět milimetrů, registrovaná na Pavla Vrtilšku, hlášeno odcizení před dvěma týdny. Na zbrani se našly otisky Michaely Mrázové.“

„Na zbrani se našly otisky Michaely Mrázové?“ diví se Malina.

„Ano,“ potvrdí Novotný a pokračuje: „Ze zbraně bylo vystřeleno celkem třikrát, Michaela Mrázová byla zasažena jednou střelou do temene hlavy, a to ze vzdálenosti zhruba pěti metrů, nábojnice se našly dvě, každá z nich na jiném místě, tady jsou ta místa zaznačená,“ řekne a podá plukovníkovi fotografie z místa činu.

„Tu třetí tedy někdo vzal?“

Novotný kývne. „Pravděpodobně ano, my jsme to tam prohledali.“

„Dobře, díky. Jsou nějakí svědci?“

„Žádní. Tedy jen nějaký cyklista Josef...“ Novotný začne listovat papíry a do místnosti se zatím vrátí z kuchyňky Ivana.

„Kačírek,“ doplní. Před plukovníka Malinu postaví hrneček s kávou a krabici s mlékem, ví dobře, že on černé kafe nepije a že si do něj mléko rád lije sám. „Ale ten útočníka neviděl, objevil se na místě činu, až když bylo po všem, dokonce ani neslyšel výstřely, takže se to všechno muselo stát mnohem dřív. Michaelu Mrázovou našel ležet v trávě, obličejem nahoru, ale střelná rána šla dozadu do temene.“

„Mohla se otočit sama?“

Ivana vytáhne z kapsy kapesník a rychle se vysmrká. „V tom stavu těžko, navíc měla staženou kuklu.“

„Kuklu?“ ozve se Karásek.

„Běžeckou. Někdo ji na běhání používá.“

„Tu si přece mohla stáhnout sama ještě předtím, než se to stalo.“

„To těžko, je v ní průstřel a podle zdravotníků poskytoval Michaele někdo první pomoc.“

„Tak to byl asi ten Kačírek, ne?“

„Ten byl podle vlastních slov akorát schopný zavolat záchranku.“

„Takže se ji pokoušel zachránit ten, kdo na ni vystřelil?“
vmísí se do toho Malina.

Ivana pokrčí rameny, nechápe, proč by to dělal.

„Proč by to dělal?“ diví se i Karásek, ale ten se pořád diví všemu, tak je to jedno, když se mohl stát kapitánem někdo jako on, dokážu to i já, myslí si Ivana.

„Nevím,“ uzná Malina. „Byli jste se podívat v těch Nuslích?“

„Jasně. Bydlí tam její kamarádka Alice Tomešová, ale Michaela tam podle jejích slov nikdy nebydlela, měla tam akorát nahlášeno to trvalé bydliště. Momentálně bydlí na Žižkově.“

„Tam jste byli taky?“

„Jo, je to malý, ale celkem luxusní byt, pronajala si ho teprve nedávno a zaplatila na rok dopředu, v hotovosti.“

„To je dost neobvyklé. Nebylo to tomu majiteli trochu podezřelé?“

Novotný pokrčí rameny. „Ten byl nejspíš rád, že má prachy předem.“

„To je fakt. Co sousedi?“

„Nikdo o ní nic neví vzhledem k tomu, že tam bydlela jen krátce. Podle slov paní, co bydlí vedle v bytě, prý Michaela slušně zdravila, ale vypadalo to, že bude bordelářka,“ řekne Ivana.

„Bordelářka?“

„Ano, po stěhování nechala nějaké krabice na chodbě a taky tam nechávala pytle s odpadky, přitom popelnice je na dvoře, těch pár kroků by ji snad nezabilo, říkala ta paní.“

Malina mávne rukou, jako by odháněl mouchu, proč si Šeredová zapisuje tyhle blbosti, to fakt nechápe. „Nějaký partner?“

„V peněžence měla zastrčenou pasovou fotografii muže, to by mohl být její přítel, ale řekla bych, že se rozešli a ona si potom našla nové bydlení, podle majitele bytu nahlásila, že v něm bude bydlet sama.“

„Jo, to by mohla být stopa,“ kývne Malina. „Tohle udělal někdo, kdo Michaelu Mrázovou znal, to nevypadá na náhodný zločin nějakého psychopata. Co dál? Co práce? Potřebujem se o ní dozvědět co nejvíc.“

„Podle údajů v počítači to vypadá, že si hledala práci překladatelky ze švédštiny a...“

„Ze švédštiny?“

„Ano, měla tam otevřený životopis, švédština a francouzština, ale v době před tou nešťastnou událostí nejspíš žádnou práci neměla.“

„Neměla žádnou práci, ale nájem zaplatila na rok dopředu?“

„Jo. Divný, co?“

„Zkuste zjistit, kde přišla k těm penězům, vyslechněte majitele zbraně, toho... jak se...“

„Vrtiška,“ připomene Novotný.

„Jo, Vrtišku, a najděte toho chlapa z fotky. Šeredo?“

Ivana zvedne hlavu od svého poznámkového bloku. „Ještě kafe?“

Plukovník se usměje. „Ne. Budete na tom dělat s Novotným.“

„Vážně?“

„Jo, a nezbabrejte to. Zítra chci od vás obou další hlášení a nezapomeňte prověřit ten rasový motiv, novináři nám s tím nedaj pokoj.“

„Rozkaz!“

„Rozkaz.“

Malina rozpustí poradu a pokyne Novotnému, ať s ním jde na chodbu. Ivana tam zůstane sedět, neschopná uvěřit tomu, co se stalo. Její první skutečný případ. Ona to teda určitě nezbabrá, ona si dá záležet, ona bude lepší než Columbo, Poirot i Vacátko, lepší než Novotný, lepší než všichni, ona to vyřeší, a taky že jo, akorát jí to nikdo nebude věřit, protože je ženská, ne moc hezká a trochu tlustá k tomu.

„Co se tváříš?“

„Šereda? To jako vážně?“ zašeptá Novotný, ale Ivana ho stejně slyší, vždyť stojí s Malinou hned za dveřmi a ty jsou pořád otevřené.

„Hezká ženská by tě akorát rozptylovala, tu poslední, co jsem ti přidělil, sis vzal.“

„Co sem taháš pravěk?“

Malina mávne rukou. „Potřebuje se zaučit.“

„Ta potřebuje nejdřív zhubnout.“

„Tak si jděte spolu zaběhat.“

„Fakt vtipnej,“ odsekne Novotný a jde do své kanceláře.

Ivana ještě zaslechne plukovníka, jak se tomu přiblíže směje a volá za Novotným, že to nebyl vtip. Všechna ta radost z prvního případu je najednou pryč, najednou tady sedí jak

hromádka tlustého neštěstí, vytáhne z kapsy další kapesník a vysmrká se. Pitomý Novotný a pitomé jaro.

Novotný dorazí do autobazaru přesně v půl čtvrté, to je čas, na který si s Pavlem Vrtiškou domluvil schůzku, a Pavel už tady na něj čeká. Zdáлки mávne a ukáže Novotnému, kde má zaparkovat.

„Tohle teď fasujete, jo?“ zeptá se Pavel a dívá se přitom na otlučeného forda.

„Ne, to je moje,“ řekne Novotný a z boční kapsy vytáhne odznak. „Major Novotný.“

„No jo, dyť já vím. Vrtiška,“ řekne Pavel a podá majorovi ruku.

„Nezdržím vás dlouho.“

„Fajn, jde vo tu moji bouchačku, že jo?“

„Ano, o tu. Hlásil jste její odcizení před dvěma týdny. Odkud vám byla odcizena?“

„Z přihrádky.“

„Z přihrádky?“

„Jo. V autě.“

„A víte, že jako držitel zbraně jste povinen mít ji pod neustálou kontrolou a zabezpečit ji proti ztrátě a odcizení?“

„Jo, to už mi tam u vás řekli, hned jak jsem to hlásil. Budu z toho mít nějaký vopletačky, že jo?“

„Nějaký vopletačky z toho budete mít rozhodně,“ potvrdí Novotný. „Můžete mi říct, jak se to stalo?“

„To nevím,“ přizná Pavel. „Prostě jsem se tam podíval a ta bouchačka tam nebyla, tak jsem to nahlásil.“

„Ano, dvacátého března ve tři odpoledne.“

„Když to říkáte. Víte, já tu bouchačku s sebou nikam netahám, prostě ji mám tam v té přihrádce, kdyby něco, a vobčas zkontroluju, jestli tam je, jinak s ní nijak to... no nemanipuluju.“

„Takže ani nevíte, kdy přesně vám byla odcizena,“ řekne Novotný a zní to našťavaně, proč si ten debil pořizuje zbraň, když neví, jaké jsou s tím spojené povinnosti?

„Úplně na den přesně ne, no.“

„Můžu ten váš vůz vidět?“

„Jasně,“ řekne Pavel a přejde pár metrů na druhou stranu malého parkoviště, kde stojí jeho zlatý land rover.

„To je ono?“ zeptá se Novotný.

Pavel otevře dveře a pak přihrádku u spolujezdce. „Tady byla.“

„Ztratilo se vám z vozu ještě něco dalšího?“

„Ne.“

„Hlásil jste, že nedošlo k násilnému vniknutí.“

„Jo, to je pravda, to nedošlo, ani škrábaneček.“

„Jedí s tím vozem ještě někdo další?“

„To teda nejedí.“

„Ani manželka?“

„Ta má svoje, menší. Tydlecty velký krávy vona nechce řídit a já bych jí ho stejně nepůjčil.“ Pavel pohladí vůz po kapotě jako závodního koně po hřbetu.

„Chápu, a nepůjčoval jste to auto někomu dalšímu?“

Pavel na okamžik znejistí, ale toho si Novotný nevšimne, pak si odkašle a řekne, že ne.

„A chlapi tady z bazaru?“

„Ty by mi nic nevzali, to by jim strach nedovolil,“ zasměje se Pavel, ale vůbec to nezní, jako by to myslel z legrace, zjevně to myslí vážně.

Novotný vytáhne z vnitřní kapsy džínového saka fotku, a než ji Pavlovi ukáže, oznámí, že zbraní registrovanou na jeho jméno byl spáchán trestný čin. „Znáte ji?“

Pavel chvíli na fotku zírá, ale vlastně by na ni vůbec zírat nemusel, jasně že Michaelu zná. „Jo, to je Míša,“ řekne. „Počkejte, nechcete mi, doufám, naznačit, že todlecto souvisí s tou mojí ztracenou bouchačkou, že ne?“

„Ano, souvisí.“

„Ty vole,“ vydechne Pavel a rozhlédne se.

Novotného napadne, že Vrtiška chce možná utéct, a taky ho napadne, že by měl zavolat posily, ale Vrtiška nikam neutíká, pořád před Novotným stojí a tváří se zmateně, takže to Novotný nechá být, on pozná, kterou situaci zvládne sám, a tohle je jedna z nich.

„Odkud Michaelu Mrázovou znáte?“ zeptá se ho klidně.

„Co?“

„Odkud Michaelu Mrázovou znáte?“

Pavel zamrká, zadívá se na Novotného a po hrozně dlouhé době – aspoň Novotnému to tak připadá – řekne, že je to Honzova bejvalka. „Ale voni se rozešli v klidu, to si nic nedomejšlejte.“

„Já si nic nedomyšlím,“ zalže Novotný, protože si samozřejmě domýšlí kdeco, pak vytáhne z kapsy pasovou fotografii a ukáže ji Pavlovi.

Pavel kývne. „Jo, to je on.“

„Jeho celé jméno?“

„Jan Tomeš.“

„Znáte se dlouho?“

„S Honzou? Jo. Známe se vodjakživa.“

„Můžete být konkrétnější?“

„No... vodjakživa, jako vod narození myslím, naše mámy se seznámily v porodnici, v Podolí, jestli vám teda tahle informace může bejt co k čemu.“

„Jo, takhle. Takže se dá říct, že pana Tomeše znáte opravdu dobře,“ shrne to Novotný.

„To víte, že znám.“

„Stýkáte se často?“

„Jo. Docela jo. Každou středu na squashi a v pátek ráno v posilovně, nedávno jsme šli všichni na večeri.“

„Kdo všichni?“

„No, já se ženou a Honza s tvou svojí, když jsme teda měli hlídání, vona Žanetě není žádná chuva dost dobrá, vždycky sežene nějakou důchodkyni, asi abych ji nevojel nebo co, a pak

si stěžuje, že je jako staromódní, ty vole, bodejť by nebyla,“ směje se Pavel.

„Řekl jste ‚Honza s tou svojí‘, znamená to, že pan Tomeš se oženil?“

„Jo, praštil do toho, no.“

Novotný se zarazí a nalistuje ve svých poznámkách o pár stránek dozadu. „Nejmenuje se náhodou jeho žena Alice Tomešová?“

„Náhodou jo.“

„To je kamarádka Michaely Mrázové, že ano?“

„Jo, to je, nebo už asi ne, co já vím, ženský si tydlecty věci asi nevodpouštěj.“

„Myslíte skutečnost, že si vzala za muže jejího bývalého přítele?“

„Jasně, tudlectu skutečnost myslím.“

„Dobře, kdy jste viděl pana Tomeše naposledy?“ vyptává se Novotný dál a přitom v poznámkovém bloku zas rychle nalistuje dopředu na prázdnou stranu, tyhle věci si on potřebuje zapsat, ale tomu Vrtiškoví se zrovna v ruce rozezní mobil.

„Promiňte, tohle je hrozně důležitěj hovor, já to musím zvednout,“ omluví se Pavel a odstoupí pár kroků stranou, což vůbec nemusel, stejně řve tak, že ho Novotný slyší. „V pátek večer to budeš mít, jo... Říkám, že v pátek, seš hluchej? Kvě sedmička, stříbrná, jasně, chtěl jsi stříbro, máš stříbro, vole, když to slíbím, tak to dodržím, ne? V osm u tebe, čau.“ Pavel schová mobil do kapsy u kalhot a vrátí se k Novotnému. „Pardon, to byl jeden dobrej zákazník, von na svý věci nerad čeká.“

„Nic se neděje, řeknete mi tedy, kdy jste viděl pana Tomeše naposledy?“

„Ve středu na tom squashi, zas prohrál, pak jsme si dali pivko a šli domů.“

„V pátek ráno v posilovně jste se nesešli?“

„Ne. Musel jsem pro tu stříbrnou audinu do Německa.“

„A můžete mi říct, kde jste byl vy v sobotu dvacátého pátého března ráno mezi sedmou a devátou hodinou?“

„V sobotu, jo?“

„Ano, v sobotu pětadvacátého ráno.“

„Jo to kdybych... Počkejte, to jsem byl na Ladronce, Žaneta nás tam poslala.“

„Vás?“

„Jo no, mě se synem, chtěla si vod nás odpočinout, a prej že potřebuju pohyb... Vona to poslední dobou pořád řeší, že jsem jako tlustej, dřív jí to nevadilo.“

„Může vám to váš syn dosvědčit, že jste tam byli spolu?“

„To teda těžko, von mu ještě není ani rok, celou dobu chrněl, doma řve jak tur, ale sotva ho šupnete do kočáru, tak ticho... No moment, to jako potřebuju mít potvrzený, kde jsem byl?“

„Bylo by to pro vás lepší.“

„Jsem kurva podezřelý nebo co?“

„To jsem neřekl, tohle je standardní postup, potřebuju si jen ověřit pár skutečností,“ uklidní ho Novotný a pak si na něco vzpomene. „Z toho squashe nebo při jiné příležitosti, vezl jste pana Tomeše někdy svým vozem?“

„Honzu?“

„Ano, Jana Tomeše.“

„Jo, to asi někdy jo.“

„A věděl pan Tomeš, že máte v přihrádce zbraň?“

Pavel se zarazí a teď si toho Novotný všimne, že se zarazil, takže ano, věděl, a Pavel mu to vzápětí potvrdí, že tu zbraň Honzovi ukazoval, na tom přece nic není, to přece nic neznamená, a jestli prý teď Novotný myslí na to, že mu tu zbraň vzal Honza, tak to teda nevzal. „To je vyloučený.“

„Jste si jistý?“

„Dobrý večer,“ ozve se mladá holka na recepci.

„Dobrej.“

„Jdete na nějakou lekci?“

Novotný zavrtí hlavou. „Sháním Jana Tomeše, pracuje tady, ne?“

„Ano, pracuje, ale teď má zrovna hodinu, budete muset počkat.“

„Jak dlouho?“

„Dvacet minut.“

„Dobře, já počkám.“

„Dáte si kafe?“

Novotný mrkne na hodinky, je za dvacet minut sedm. „Jo, kafe si dám.“

„Můžete se zatím posadit tamhle na sedačku.“

Novotný se zadívá směrem, kam mu ta mladá holka ukázala, a rovnou tam jde. Přes prosklenou stěnu sleduje Jana Tomeše, který snaživě ukazuje svojí klientce – říká se tak těm ženským, co chodí cvičit? –, v jakém úhlu má mít paže a jak má vykopnout nohy, taková kravina, vážně je za tohle někdo ochotný zaplatit sedm stovek? Recepční přinese Novotnému kafe a dá mu ho rovnou do ruky, protože položit ho není kam.

„Tohle vážně stojí sedm stovek?“

„Co myslíte?“

„No, to cvičení s trenérem.“

„S Honzou?“

„On je v tom nějaký rozdíl?“

Recepční mu vysvětlí, že rozdíl v tom samozřejmě je, protože Honza je exkluzivní trenér a ten si bere za hodinu tisíc korun.

„A v čem ta exkluzivita spočívá?“

„Kromě cvičení radí i s jídelníčkem, má výborné výsledky, všichni jeho klienti výrazně zhubli už během několika málo měsíců.“

„To se nedivím, když dali všechny prachy za trenéra, tak asi neměli co žrát,“ uchechtne se Novotný s očima upřenými na Tomeše, tisícovka, to mě poser.

Přesně v sedm klientka docvičí a odejde, Novotný odloží hrneček a vběhne dovnitř, recepční na něj volá, že v téhle obuvi dovnitř nemůže, ale co by nemohl, už je tam.

„To máte hezkou práci, celý den koukáte na holky,“ prohodí zvesela.

Honza se ohlédne. „Nestěžuju si.“

„Major Novotný,“ představí se Novotný a vytáhne svůj odznak. „Máte chvílku?“

„Jo, už jsem skončil.“

„Vyšetřuju pokus o vraždu Michaely Mrázové.“

„Jo, jasně.“

„Manželka už vás o tom nejspíš informovala.“

„Ano, říkala, že jste u nás byli.“

Novotný si sedne na jednu z posilovacích lavic. „Můžu na tomhle sedět?“

„Jasně, kdyžtak se posunem.“

„Já už v posilovně nebyl, ani nepamatuju.“

Honza se usměje. „Můžu vás trénovat, jestli chcete.“

„Za tisícovku na hodinu, jo?“

„To jsou dneska v Praze už obvyklé ceny.“

Novotný v úžasu nadzvedne obočí. „Vážně? No, tak to mě teda dost mrzí, že jsem se dal k policii.“

„Práci můžete změnit vždycky,“ řekne Honza a utře si hřbetem ruky zpotené čelo, ale Novotný si není jistý, jestli takhle zpotený už byl, anebo se začal potit, až když ho začal vyslychat.

„To je fakt,“ hlesne. „Proč mi vaše žena neřekla, že jste manželé?“

„Nevím, asi jste se jí nezeptal.“

„Hm. Můžete mi říct, jaký je váš vztah ke slečně Mrázové, teda kromě toho, že jste si vzal její nejlepší kamarádku?“

„To se nesmí?“

Novotný zvedne obě dlaně. „Mně je to jedno.“

„Nejspíš si myslíte, že jsem nějaký hajzl, ale ono to... bylo to jinak.“

„Jo, vždycky je všechno jinak,“ vydechne Novotný vysíleně a vzdá pokus přitáhnout si kladku dolů za záda.

„Na začátek si tam musíte dát menší závaží,“ upozorní ho Honza, skloní se dolů k posilovací věži a začne váhu upravo-

vat. Je rád, že se chvíli nemusí na detektiva dívat, nebo spíš že se tak podezíravě nemůže chvíli dívat on na něj.

„To je dobrý, já to chtěl akorát po letech zas vyzkoušet, to nechte bejt.“

Honza se zase narovná. „Teď to zkuste, teď už to půjde.“

Novotný to zkusí a jo, jde to. „Tam je váha jak pro holky, ne?“

„Skoro,“ usměje se Honza. „Ale některý holky maj docela velkou sílu.“

„Jo, to jste mě uklidnil. Manželka nežárlí?“

„Ne. Proč?“

„Ta moje by žárlila. Ta žárlila na všechny ženský, na bejvalky nejvíc, našťestí už z ní bude brzo taky bejvalka.“

Honza neříká nic, neví, co na to říct, je mu jasné, že Novotný se mu nepotřebuje svěřovat se svými osobními problémy, že mu jde jen o to, aby z Honzy vytáhnul něco o Míše a o Alici, o tom, jak to mezi sebou měly, ale tu radost mu neudělá, aby mu na to skočil.

„Asi jste se dobře oženil.“

„To jo.“

„A váš vztah ke slečně Michaela Mrázové?“ zopakuje Novotný svoji původní otázku.

„Co s ním?“

„No, jaký je.“

„Žádný.“

„Žádný?“

„Jo... žádný.“

„Kdy jste se rozešli?“

„Nějak v zimě.“

„Od té doby jste se nestýkali?“

„Ale jo, bydlela u mě, než se odstěhovala.“

„Na Žižkov.“

„Jo.“

Novotný se podívá do svých poznámek. „Na konci února.“

Honza si znovu hřbetem ruky utře čelo, z toho detektiva začíná být nervózní. „No vidíte, dyť už všechno víte.“

„Kdybych věděl všechno, tak tady nejsem. Měla Michaela nějaké nepřátele?“

„Těžko. Ona byla hrozně veselá a milá, lidi ji měli rádi, snad až na moji mámu,“ dodá Honza, a hned vzápětí ho to mrzí, tohle říkat nemusel, toho se ten policajt okamžitě chytí.

„Vaše matka ji neměla ráda?“

„Moc ne.“

„Proč?“

„To se musíte zeptat jí,“ doporučí mu Honza, a vzápětí ho mrzí i tohle, on přece nechce, aby policajti otravovali jeho mámu, a oni ji teď určitě otravovat budou. „Myslím, že to bylo kvůli...“ Honza si ukáže na tvář, on to prostě nedokáže vyslovit nahlas, nikdy to o své mámě nahlas neřekl, protože když to vysloví, tak to bude ještě víc pravda, než už to pravda je.

„Jo, takhle,“ pochopí to Novotný. „A jiné nepřátele kvůli tomu neměla?“

„Občas měl někdo blbý kec, v tramvaji nebo tak, ale to byla spíš výjimka, ona byla, teda je, ona je hrozně krásná, tak to každý asi bral tak nějak líp, že je... trochu jiná,“ řekne Honza a pak se zadívá na hodiny na zdi.

„Pospícháte?“

„Slíbil jsem ženě, že nejpozději v osm budu doma.“

„Zůstáváte tady tak dlouho často?“

„Jo, pracuju každý večer, přes den jsou lidi v práci, tak musím... buď takhle pozdě večer, anebo brzo ráno, je to taková divná pracovní doba, no.“

„Chápu. Už vás teda nebudu zdržovat.“

„Díky,“ řekne Honza potěšeně a podá Novotnému ruku. Nakonec to nebylo tak hrozné, jak si myslel, nejspíš ho ani nepodezírají, když se ho nikdo neptá, kde byl v sobotu ráno. Nemusí mít z ničeho strach.

„Můžete mi ještě říct, kde jste byl v sobotu pětadvacátého března brzo ráno?“ zavolá na něj Novotný od východu.

Honza se zarazí a zůstane stát k Novotnému otočený zády, je to jen chvíle, ale těch pár vteřin stačí Novotnému k tomu,

aby si u Tomeše udělal vykřičník. „U mámy,“ hlesne Honza a podívá se Novotnému přímo do očí. Teď už se tomu nevyhne, teď už budou policajti vyslýchat mámu určitě.

„Takhle brzo ráno? Proč?“

„My tam občas přespíme, aby tam nebyla pořád sama.“

„My, tím myslíte vás a vaši ženu?“

„Jo, většinou tam jsme oba, jenže Alici není poslední dobou moc dobře, tak zůstala doma,“ přizná Honza.

„Aha. Takže jste tam byl s matkou celou sobotu?“

„To ne, odešel jsem zhruba v deset, v jedenáct mi začínal jeden trénink. Nachystal jsem mámě míchaná vajíčka s okurkama, co jsem jí přinesl, ona je moje žena sama zavařuje a mámě hrozně chutnají, jsou vážně dobré.“

„To vám věřím.“

„Pak jsme se společně najedli a já jsem jel do práce, můžete si to ověřit tady na recepci.“ Honza ukáže na Moniku, která stojí za sklem, a usměje se na ni. Kdyby tady byla Ivana, přišlo by jí podezřelé, že se čerstvě ženatý chlap takhle usmívá na cizí ženskou, ale Novotný tohle neřeší, ten potřebuje jasné důkazy a na spekulace kašle.

„Jo, to já vám věřím, mně jde spíš o ten čas mezi sedmou a devátou, to jste tedy konkrétně dělal co?“ připomene mu.

„To jsem konkrétně spal.“

„A maminka? Ta taky konkrétně spala?“

„Taky.“

„A kde vlastně maminka bydlí?“

„V Ďáblicích,“ přizná Honza, protože lhát nemá smysl, stejně by si to zjistili, a bylo by to akorát horší.

„To je ale náhodička,“ řekne Novotný podle očekávání a do zápisníku si k Honzovi přidá další velký vykřičník.

Ivana zazvoní na zvonek s nápisem *Alice Martínková a Michaela Mrázová* – proč si to Tomešová ještě nepřešla? – a rychle se

vysmrká, aby pak nemusela smrkat, až bude uvnitř. Po chvíli se ozve hlas paní Tomešové, říká, že má podržet kliku a pak zatlačit, Ivana drží a pak tlačí, ale dveře se jí stejně otevřít nepodaří.

„Musíte chvílku počkat,“ poradí jí muž, který stojí kousek stranou. Ivana počká a pak zatlačí znovu. „Děkuju. Jdete taky dovnitř?“

Muž zavrtí hlavou. „Ne, já tady čekám na syna, ona bejvalka nechce, abych si pro něj jezdil nahoru, nejspíš tam někoho má.“

„Aha,“ řekne Ivana a cítí se trochu divně, že jí to ten cizí chlap vypráví, jí do toho přece nic není, zavře mu dveře před nosem a běží k výtahu. Až u něj si uvědomí, že neví, v jakém patře Tomešovi bydlí, a i kdyby to věděla, tak stejně musí po schodech, protože když bude pořád jezdit výtahem, tak nezhubne nikdy. První, druhé, třetí patro, tam potká ženskou s malým klukem, až ve čtvrtém na ni čeká Alice Tomešová.

„Dobrý den,“ pozdraví ji.

Ivana z batohu rovnou vytáhne policejní odznak, občas na něj totiž zapomíná, tak aby se jí to nestalo znovu, je to takový nezvyk – když dělala u měšťáků, tak nic ukazovat nemusela. „Poručík Ivana Šeredová,“ představí se a sotva přitom popadá dech, odznak dá Alici přímo před oči.

„Pojďte dál.“ Alice uhne stranou, aby pustila Šeredovou dovnitř, chudinka, s takovým jménem a vzhledem to asi nemá jednoduché. „Nebude vám vadit, když se zujete? Dám vám bačkory.“

„Nebude,“ vydechne Ivana a sundá si tenisky, ani se přitom nesehne, nechá je zašněrované, jen levou skopne o pravou, sice se tím ty boty ničí, to vám řekne každý, Ivanina máma určitě, ale je to pohodlnější a rychlejší a Ivana se po tom výstupu nechce chvíli vůbec hýbat.

„Já jsem nikdy návštěvy nezouvala,“ omlouvá se Alice, zjevně se kvůli tomu cítí trapně. „To Honza, můj muž, ten je zvyklý na pořádek.“

„To je dobrý, já mám taky ráda v bytě čisto,“ zalže Ivana, protože bordel u ní doma stejně nikoho nezajímá.

„No, Honza až moc, ale to je jedno. Posadte se, nemáte hlad? Já jsem teď dodělala salát.“

„Ne, díky,“ odmítne Ivana, hlad sice má, ale nechce ve službě jíst, to se přece vůbec nehodí, nejsou dvě kamarádky, co si zašly na oběd, ona tady vyšetřuje pokus o vraždu a paní Tomešová by mohla být podezřelá, takových vražd ze žárlivosti už Ivana viděla, detektivní seriály jsou jich plné. „Proč jste majorovi Novotnému neřekla, že vaším mužem je bývalý partner Michaely Mrázové?“

„Neptal se mě na to,“ odvětlí Alice klidně a vzdálí se do malé kuchyňky, která je s obývacím pokojem spojená, vlastně je to jen jedna místnost, ale je zajímavě rozčleněná barem, takže to působí jako místnosti dvě. „Já když teď nejím pravidelně, tak je mi potom hrozně špatně!“ zavolá a po chvíli přinese do obýváku velkou mísu plnou salátu a dvě malé misky k tomu.

Ivana má teď ještě větší hlad, než už měla. „Doufám, že nám nezatajujete další důležité informace,“ řekne tak trochu zbytečně a posune se od toho salátu kousek stranou, aby se na něj nemusela pořád dívat. Sedí teď těsně vedle velké plyšové kočky, kterou tady mají Tomešovi nejspíš místo polštáře. „Hezká kočka,“ pochválí ji jen tak mimochodem, jí na té kočce houby záleží, potřebuje navodit atmosféru, ve které se paní Tomešová rozmluví, když si to nacvičovali ve škole, tak to všechno působilo tak nějak snáz, rozhodně se tam nikdo nerozbrečel jako teď Tomešová.

„Stalo se něco?“ diví se Ivana a z kapsy vytáhne balíček papírových kapesníků, má alergii skoro na všechno a na pyly nejvíc, takže je s sebou teď nosí pořád.

Alice se vysmrká a tváří se hrozně nešťastně, Ivanu napadne, že jí nejspíš nějaká kočka umřela nebo tak něco, ale jestli to nesouvisí s případem, tak jí do toho vůbec nic není a s případem to nesouvisí rozhodně, i když ve škole se učili, že prověřovat se má úplně všechno.

„Měla jste kočku?“

Alice mlčí, kouká někam do blba a pak skoro neznatelně kývne, takže jo, takže měla kočku a ta kočka umřela, ale s případem to určitě nesouvisí, je zbytečné do téhle rány dál štoupat. „Promiňte, to mě mrzí,“ omluví se Ivana, i když ve skutečnosti ji to nemrzí vůbec, upřímně, je dost ráda, že tady žádná živá kočka není.

„To je dobrý, mě teď rozbřečí i reklama na prací prášek.“

„Aha,“ řekne Ivana na znamení, že chápe, ale nechápe vůbec nic. Děti nemá, nečeká a neplánuje, takže podobné narážky ani chápat nemůže, jen když teď ví, že tady v bytě byla kočka, spustí se jí ještě větší rýma než předtím, svědí ji oči a taky ve vlasech.

Alice zatím v klidu nandává salát a ptá se, jestli je v tom případě něco nového, jestli už zjistili, kdo to Míše udělal. „Taková hrůza,“ vydechne.

Ivana si není jistá, do jaké míry by ji měla seznamovat s případem, takže ji radši neseznamuje s ničím a říká, že nic nezjistili, pak se zadívá do svého poznámkového bloku, do kterého si vypsala otázky, co musí paní Tomešové položit, snaží se přitom nemyslet na všechny ty hnusné alergeny všude kolem, a tu první otázku přečte. „Mohla byste popsat váš vztah ke slečně Michaelé Mrázové?“

„My... byly jsme kamarádky. Nejlepší kamarádky. Míša byla jako moje mladší sestra, starala jsem se o ni, pomáhala jsem jí... byly jsme takové spřízněné duše, jestli mi rozumíte.“

„I potom co jste si začala s panem Tomešem?“ zeptá se Ivana celkem zostra, nemá náladu se s paní Tomešovou moc babrat, chce to rychle ukončit a vypadnout, i kdyby se neměla nic pořádného dozvědět, protože sedět na pohovce plné chlupů, to ona nemůže, musí se postavit, prostě musí, i když to teď vypadá, že chce mít nad paní Tomešovou navrch, a Alice kvůli tomu zbystří a dává si pozor na každé svoje slovo.

„Ne, pak už ne. Tím se to pokazilo,“ řekne a buď ji to váž-

ně mrzí, anebo to dobře hraje, ale takhle dobře by to snad nehrála.

Ivana má chuť zeptat se Alice, co ji vedlo k tomu, že si vzala za muže kluka své nejlepší kamarádky, ale tak nějak tuší, že ani do tohohle jí nic není, i když s případem by to možná tentokrát souviset mohlo. Chvíli nad tím přemýšlí a pak to nechá být, co by ji k tomu asi vedlo? Prostě se do Tomeše zamilovala, to se stává.

„Opravdu si nedáte?“ zkusí to znovu Alice a nabere si do misky další porci salátu.

Ivana zavrtí hlavou.

„Ani trochu? Je v tom i kuře.“

Kuře! Ach jo, mňam. Ivana měla za celý den jenom jeden plátek slunečnicového chleba, tak tenký, že by přes něj viděla, jak se Novotný na její dietní plán posměšně tváří, ale stejně zavrtí hlavou. „Jste moc laskavá, ale já jíst nebudu. Kdy jste viděla Michaelu Mrázovou naposledy?“

„Bylo to nějak před čtrnácti dny, ale přesný den nevím, já si tyhle věci nepamatuju, leda bych to měla v diáři.“

„A můžete se do něj podívat? Do toho diáře.“

„Samozřejmě.“ Alice odloží misku, utře si pusku do ubrousku a pak odejde do vedlejšího pokoje, dveře jsou pootevřené, ale jen malinko, je to jen takový úzký pruh, kterým se toho moc vidět nedá, ale Ivana přesto rozezná, že na posteli leží kufr, Ivana je možná tlustá, ale vidí dobře. Alice se někam chystá?

„Zrovna jsme jeli koupit postýlku,“ říká si Alice spíš sama pro sebe a listuje svým růžovým bločkem. Než si sedne zpátky do křesla, tak to najde. „Tady, devatenáctého března, pozvala jsem ji na kafe, abych jí konečně řekla o mně a o Honzovi, víte, my jsme si říkaly všechno, nechtěla jsem jí pořád lhát a Honza jí to říct nechtěl.“

„Někam se chystáte?“ zeptá se Ivana.

Alice se ohlédne zpátky k ložnici. „Ano, na dovolenou.“

„Na dlouho?“

„Na dva týdny. Na Svatou Lucii. Je to problém?“

Ivana zavrtí hlavou, i když si není jistá, jestli by to neměla nejdřív zkontrolovat s Novotným, jestli zrovna nepovolila jedné podezřelé útěk, nebo spíš dvěma podezřelým, ale Novotný se s ní o případu vůbec nechce bavit, on se s ní nechce bavit vůbec o ničem, tak proč by mu měla volat? „S Michaelou jste se tedy viděla naposledy devatenáctého,“ přečte si po sobě ze svého diáře.

„Ano.“

„A váš muž?“ ptá se a přitom se rychle poškrábe na obou předloktcích a taky vzadu na krku a odkašle si, začíná se jí špatně dýchat.

„Co s ním?“

„Jak často se s Michaelou vídal on?“

Alice se ošije, tohle téma je jí zjevně nepříjemné. „To netuším, já jsem ho nekontrolovala, víte, oni spolu byli hrozně dlouho, potřeboval si to všechno srovnat v hlavě, chápejte, Míša u něj až do března bydlela, nebylo to jednoduché období pro nikoho.“

„Chcete tím říct, že ten jejich rozchod neproběhl hladce?“

Alice si vybaví Honzovu tvář celou od krve. „Ale jo, proběhl.“

„Dobře. Podle našich informací byla Michaela Mrázová bez práce, ale přitom zaplatila za nájem svého bytu v hotovosti na rok dopředu, nevíte, kde ty peníze vzala? Je to docela velká částka.“

Alice pokrčí rameny. „Míša přece měla práci, tak si je asi vydělala.“

Ivana se znovu rozkašle a omluví se. „Prosím vás, kde tady máte záchod?“

„V předsíni druhé dveře vpravo.“

„Díky.“ Ivana odběhne a na záchodě v batohu horečně hledá svoje antihistaminika a když je rozkouše, udělá se jí líp. Sklopí prkýnko, sedne si na něj a čeká, až ten záchvat alergie ustoupí, přitom se dívá na protější stěnu, na nástěnku plnou fotek. Alice formuje z hlíny vázu, Alice na lezecké stěně, Alice